

Marjana Remiaš

PET PESMI

mi skočiš
v strahovitem, obetavnem, ljubezenskem naletu
za hrbet

se mi zviješ
v omamo sladko vonjaste sredine
in obmiruješ tam

v njej sva si tako blizu
in se čutiva in čas dela zame –
se te dotaknem

srepeče se zazreš vame
in odkrijem v tvojih očesnih obrobah
slabo prikrito poželenje

in te izmozgam,
da daš mir in da me ne mučiš
pri poželjivo poletavem pisanju

27. 3. 1993

*

Predaleč si, da bi mi bil blizu. Pa te vendar čutim v napenjanju svoje misli, prenikajoče skozi skopo osvetljeno zavest. Tvoje, najino zlitje čutim kot uteho razdvajajočih dni in ur, v katerih sva vsak v svojem svetu, dolgo, neskončno oddaljenem...

V mnogočem je razhajanju najinih potk nemogoče uiti in rešil bi naju le stekleni zvon; tak, iz katerega bi lahko midva zrla na svet, ki bi ostajal zunaj. Rodila sva se nekaj minut prepozno drug za drugega in narave ni mogoče prepričevati, spreminjati ali preliščiti. Bova lahko najino nezadržno slo tenkočutno ovijala v fraze vsakdana, izrečene v množici ušes ob telefonskih žicah?

Naju impulzi ne bodo izdali?

Sedim z nogami, uprtimi v stol nepopisno masivnega lesa, ki sprejema vse moje dražljaje, namenjene tebi.

Potrebujem te.

Prenikavi vzklík poganja vame spomin na najin prvi petek.
Lahen trk s koleni. Žgoč plaz mojih ustnic. Sem impulzivna,
ne?! Da sem neresna? Daj no, mar misliš, da mi je drago uničevati
z izbruhi neresnosti najine neskončno razredčene trenutke?
Bíti skupaj.

Biti s teboj. Biti v meni. Želja za lahko noč pred novim
jutrom, ko boš predaleč, da bi mi bil blizu.

VPRAŠANJA ZA PESEMI *

Dragi,

Priznam, da postajaš vedno bolj moj napoj, moja omama, od katere se upijam, iz katere pijem, črpam do onemoglosti. Hote te želim zaseči posesivno, oblastno, čisto po žensko, v trenutkih najglobljega deklíškega hrepenenja. Hočem te pripravljene za vse moje male potrebe in prefinjene perverzности, ki jih prebujáš za globoko skorjo moje intime.

Moja veselost je pristna in kaj, ko je zdaj še večja. Tvoja vsebina mi razpenja ustnice in mi jih širi v čarobne smehljaje, ki jih ne kali malodušje, sivina decembra in iskanje izginjajočega ...

Čutiš, da mi veliko pomeniš? Grlena dobra volja vdira skozi vse moje mnogoštevilne pore in dan za dnem ostaja na površju, v videnje vsem.

Strinjam se, da je najina razdalja tako nedistantna, ko sva skupaj, in tako pomenljiva v mojem razmerju s teboj.

Temu, kar imava, vsak normalen pravi ukradeni trenutki. Čudovito jih je krasti s teboj, v skeleči, sladki bojazni, da naju zasačijo, in v upanju, da naju ne. Kdaj sva v tem mesecu naslednjič skupaj?

Najina spajanja stoodstotno koncentrirajo slast, nežnost in vzajemnost naju, ljubimcev, ki skrbno izbirata stotinke življenja in zavestno kradeta sanje.

*
Šepetajoč veter mojih neslišnih čutov,
prenikajoč glas moje mehke vsebine.
Jokajoč spomin na prazne minute,
neskončno svetle ure moje barvne poezije.

Da, samo s tabo.

Onemogel, od vsebine popisan list,
dvorana, zaprta v bogato fantazijo čutnosti.
Pogrešanje, bog, kako te čutim v svojem interieru,
nevsiljivo, a usodno srečanje, splet moje usode.

Da, prepričana, da s tabo.

Neslišnost spoja resničnosti z bajeslovnostjo
rumen soj luči, prenikajoč skozi najini goli telesi.
Ljubljenje ob, v neskončnost izginjajočih valovih,
čas za neizpeto, kriče neslišno ljubezen.

Znova in znova.

*

Končno zopet mir in trenutkasta misel nate.
Utrinjaš se mi vsako prosto minuto.
Prihajam iz svetlega, nasmejanega, a napornega dneva, ki
se že preveša v noč.
V delčkasti, razvejani glavi mi zapolnjuješ sij milijonskih
zvezd, ki so nehale sijati.
Se čuti, da zunaj veje hlad?
Neskončno dolga in zapletena so pota do tebe, a bog, da
jih moram doseči.
Roke imam otrple in v prste mi sili od mraza zmrznjena
kri.
Da mi bo ob tebi topleje?
Da se končno izdiham v tvojem sladkem, globokem
naročju.
Da končno začutim topele sij utrinkov, ki mi jih podarjaš.
Presekaje se zarijem na baržunovino, odpijem brozgo iz
kozarca in se umirjam.
Samo ti si.
Dovolj in nezadržno premalo.
Dolgo dišijo nageljnovе žbice v vinu, ki z močnim
vonjem izpareva iz oranžne plastike.
Vzel si vse, samo vsebinsko nerazjasnjena galaksija me
razdvaja od tvoje srčike.
Spet trepetaje odženem oblakast sklop misli, ki se vrtijo
in z vinom padajo v nebrzdano notranjost.
Da naj se dam, kljuješ v meni.
Od trenutka, ko se bom izdišala v opoj žbic.
Zato, da se utrneva skupaj.